

A párt segített

Molnár Sándor nevét már sokszor hallottam. Az egyik ember dicsérte, a másik ócsárolta. Röviden szólva igen megosztóak voltak a vele kapcsolatos vélemények. Személyesen csak szerda délután ismertük meg egymást. Amikor becsöngettem lakására és helyet kintál maga mellett a piros bársonnyal borított sezlonon, még elevenen éltek bennem, nem így röviden, hanem részleteiben is, fetteinek egyes mozzanatait. Tudom, hogy üzemétől elbocsájtott egy négygyermekes anyát, aki jól lehet, mint ő maga is mondta, nem tudta megállni helyét a munkában. Megdöbbentő eset! Gyakran — legalább is abban az időben, amikor a telepfenntartás vezetője lett — inkább durva, mintsem határozott szavakkal illette beosztottjait, és így tovább. Főleg valamilyen hibáját tálcára gyűjteni, hiszen minden embernek vannak jó és rossz tulajdonságai egyaránt. Ha viszont logikus magyarázatot akarjuk nyerni annak, hogy októberben miért távolították el beosztásából, miért szerepelt neve a halálhírlapban, a fentiek jelentősége homályba vész, úgy egyéniségét, mint lelkiületét hamisan tükrözik.

Életének és sorsának megismeréséhez messziről kell elindulni. Négy évvel ezelőtt, 1952 október 1-én került a telepfenntartás élére. A párt és a gyárvezetés közösen elhatározta a részleges üzemvezető. Azért helyezték erre a posztra, hogy rendet teremtsen ott, ahol dult a szervezatlenség, ahol legtöbb az igazolatlan mulasztás, ahol pontosan abban a hónapban 5000 munkóra hiányt állapítottak meg. Nem volt könnyű dolga. Valamennyi újdolgozót a telepfenntartásra irányították. Itt kellett becsületes helytállással kiérdemelnit, hogy egyik vagy másik termelő üzembe könnyebb munkára kerülhessen. A bizalom, ami kinevezésében nyilvánult meg, észrevehetően megsokszorozta erejét, szívesen foglalkozott az emberekkel. Persze, ahogy ez igaz, legalább úgy fedi a valóságot az is, hogy könnyörtelen volt a fegyelméletlenkedők és munkakerülőkkel szemben.

Nehéz évek vannak

mögötte. Az igazságtalanul kizsájtított ember önmarcangoló sok küzdelemmel és tapasztalatokkal teli éveit, de most valahogy mégis tűz lángol fel a szemében és mintha a hangjában is több erő feszülne. A megbánásnak egyetlen jele sem észlelhető arcán még akkor sem, amikor a legszomorúbb történetekre emlékezik.

Budapestben már állt a harc. Október 26-án az utcára vonult Pétfürdő ifjúsága is. Ezekben a napokban arról volt szó, hogy felfegyverzik a kommunisztákat, de ezt lefoltították. A párttól azt a feladatot kapták, hogy beszéljen üzemében a dolgozókkal, ne vegyennek részt a felvonulásban. Voltak, akik hallgattak a szóra, mások pedig azt vallották: ez az ifjúság ügye, támogatni kell. A dekorációs részleg különböző plakátokat készített, s amikor erről tudomást szerzett, leállította a munkát. Egyetlen nagy hangyabolyként nyüzsgött az egész gyár, a fegyvertelen ellenállás kevés eredményt biztosított. Másnap reggel — 27-én — éppen folyamatban volt a munkaerőszállítás, amikor megszólalt a telefon. Ujvári József, a MEO egykori vezetője kereste. Gúnyosan érdeklődött, hogy beirathatja-e már gyerekeit hittanra, s van-e még kifogása az ellen, hogy templomba jár. A beszélgetés rövid volt, de éreztetni lehetett, a drót másik végéről jövő szavakból, hogy valami elindult, valami hatni kezd. Az ilyen és hasonló jelenségek mind gyakrabban követték egymást. Egy másik esetben Csizmadia Gyula egykori beosztottja kereste lakását.

Kiírtotta az egész családját! — kiáltotta eszeveszetten. Sorrend szerint ezt követte az eltá-

volítás, amiről Somogyi István művezető által még a határozat előtt értesült.

A jogtalan, és alapnélküli bántalmazás időszaka kétségtelenül megrendítette, de a pártba és az igazságba vetett hitet és bizalmat nem tudta kiölni belőle. Bizonytalanság és rettegés jellemezte napjait, közelebb érezte a halált, mint az életet. Hányszor kérdezte önmagától, miért vagyok én bűnös, kizsájtított ember? Számítalanszor felvetődött benne, önmarcangoló erővel e gondolat, amire nem tudott magyarázatot találni. Tehetetlenül állt a körülötte zajló eseményekben, várt az igazában bízó ember kitartásával, remélte, hogy az idő igazolja majd, egyszer tisztázódik az ügye. Elsők között lépett be a pártba és visszament a bognár

szakmába, hogy fizikai munkával bizonyítsa kommunista helytállását. A kitartás nem maradt eredménytelen. Március 15-én a párt rehabilitálta, és visszahelyezték korábbi beosztásába.

Néhány pillanatra

csend csend közénk. Szólanul nézzük egymást. A tekintetéből ítélve mindketten arra gondolunk, milyen hatalmas, szinte felmérhetetlen még csak gondolatban sem követhető, sorsfordulás mentette meg az életnek, s adta vissza becsületét. Nem számít megbélyegzett embernek többé. Ismét elfoglalta helyét a társadalomban, s éberen örködik a gyár holnapja felett. A pártba vetett bizalma nem volt hiábavaló és most még erősebb harcosa a pártnak, mint volt.

F. G.

A Kőolajipari Vállalattól jelentjük

Az első negyedév során igen nagy erőfeszítések árán tudta teljesíteni tervét a Péti Kőolajipari Vállalat. Az időnként megmutató nyersanyaghiány nem egyszer a leállítás veszélyével fenyegetett, sőt egy esetben tehetetlenné is tette a dolgozókat. Annakidején azt remélték, hogy a második negyedévben nem lesznek hasonló gondjaik, s lám, a helyzet ilyen vonatkozásban alig változott. Bár teljes mérvű leállítás nem történt azóta, s reméljük a jövőben sem következik be. Az a tény viszont, hogy általában véve kétnapi nyersanyag szükséglettel rendelkezik a vállalat, nem engedélyezi a kapacitás teljes mérvű kihasználását. Csütörtökig pl. 9100 tonna tüzemű nyersanyagot kaptak. Ebben nincs is semmi különös, a hiba inkább abban rejlik, hogy tekintettel a szállítások pontatlanságára, két-

napi nyersanyagot 3 nap alatt kell feldolgozni, nehogy egynapos készség miatt ismét leállásra kényszerüljön az üzem.

A második negyedév, mint az eddigi tapasztalatok is bizonyítják, az anyagbeszerzés terén nehezebb lesz az elsőnél. Igen nehezen beszerezhető a különböző hengerelt áruk, valamint a különleges tömitések. Hiány mutatkozik hegesztő elektródában is, ezt bizonyítja, hogy a Kőolajipari Vállalat által megrendelt áruknak csak kis töredékét igazolták vissza az ellátó vállalatok. Az anyaghiány ilyen vonatkozásban azért érezteti hatását, mert teljesíteni kell export kötelezettségeiket, nem utolsósorban pedig azokat a mulasztásokat is, amelyek a múlt év utolsó negyedében történtek.

Versenyt indítunk

Mi, a Telepfenntartás állványozó csoportjához tartozó brigád tagjai tudatában vagyunk, hogy az októberi ellenforradalom milyen súlyos kárt okozott országunknak és vállalatunknak egyaránt. Nagy mértékben meglazult a munkafegyelm. Tisztában vagyunk azzal is, hogy vállalatunk ráfizetésesen termel. Szocialista fejlődésünket akadályozza, hogy 100 forint termelési költségére 80 forint termelési érték jut. Ez a helyzet nem tartható fenn, mert előbb-utóbb inflációra vezet. A termelés gazdaságossá tétele érdekében javasoljuk a munkaverseny beindítását vállalatunknál is.

A fentiekből kiindulva, mi meg is tesszük felajánlásunkat Május 1. tiszteletére s egyben versenyre hívjuk a Telepfenntartás, a Központi Javítóműhely és a többi üzemek karbantartó csoportjait.

Grónusz László
csoportvezető

Czitó József
ács

Dóra Imre
ács

Király László
állványozó

Sándor János
állványozó

A kiserőműnél jól megy a munka

Már vártam az elvtársat — mondja kedves mosollyal az arcán a Várpalotai Erőmű fiatal igazgatója, Kutnyánszki László. Helyet kínál, majd odalép íróasztalához s a felső fiókból számmokkal teleírt papírlapot vesz elő.

Az év elején bizony sok-sok gondnal kellett megküzdeni — kezdi a beszédet. — Nem egyszer azt hittük, hogy ez a negyedév lerontja korábbi eredményeinket. A dolgozók becsületes helytállása és céltudatos törekvései azonban mindig

újabb és újabb biztatást nyújtanak. A legnehezebb napokban volt legerősebb az összetartás. A munkára, úgyszólván senkit sem kellett ösztönözni, mindenkit a lelkiismerete sürgetett. Es most, amikor három és fél hónap távlatából visszatérünk, örömmel állapíthatjuk meg, hogy a szorgalom gyümölcse nem maradt el. Villamosenergiából 7,4 százalékkal termeltünk többet előirányzatunknál. Az eladott gőz-tonna teljesítmény tervet 175,4 a millikalória tervet pe-

dig 178 százalékra teljesítettük. Tovább növeli az üzem valamennyi dolgozójának érdemét, hogy a villamosenergia önköltségét kwóránként 5 fillérrel, a gőzét pedig mill kalóriánként 15,4 fillérrel szorították a tervezett alá. E kiváló munkasikerek összessége tette lehetővé, hogy első negyedévi mérleget 42 000 forint nyereséggel zárja a vállalat.

A beszélgetés azt igazolja, hogy az erőmű termelése a legjobb úton halad.

—

Szombati levél

„Érdemes volt egy életet élni...”

Szeretnék ezen a héten a szombati levélben keresztül azokhoz szólni, akik talán még ma sem tisztázták magukban: októberben forradalom, vagy ellenforradalom volt-e? Előre bocsájtom, mint újságíró és így sok mindenkivel beszélgető ember örömmel látom, hogy a kétkedők száma mindinkább kevesebb lesz. A párt agitációja, a kommuniszták felvilágosító szava, a tények, a történetek megismerése, sok félrevezetett embernek felnyitotta a szemét.

Az elmúlt héten számos lapjaink lekötöttek egy részletet a jelenleg leartóztatásban lévő báró vitéz Roszner István naplójából. Ha tudnám, hogy mindenki olvasta ezt a cikket, akkor nem is írnék róla, mert az egymagában is meggyőző. Úgy gondolom azonban, akadnak olyanok, akiknek elkerülte ez a figyelmét, s ezért szükségesnek tartom, hogy beszéljek erről.

Báró vitéz Roszner, ez a kifutó úriember részt vett az októberi ellenforradalomban és élményeit naplószerűen megörökítette. A kétkedők is megíthetik, már a neve után is, hogy báró vitéz Roszner nem munkás, nem paraszt, nincs hozzájuk köze, nincs egy közös gondolatuk és így az érdekük sem lehet közös. Ha idézek a naplójából egy pár sort, úgy érzem, segítik megtisztítani a kétkedők félrevezetett gondolatait.

Báró vitéz Roszner István ezt írja: „Jól estek a nyugati elismerések, a lelkesedés, az égő pártáradat, betört ablakú szovjet követések.” Később így folytatta: „Csodálatosan gyönyörű volt az egész, egy élmény, melyért érdemes volt egy életet élni...”

Valahogy úgy érzem, hogy ez az agitációs eszköz, melyet maguk az ellenforradalmárok szolgáltattak, tisztázza az ellenforradalom létezését. Vajon nemzeti forradalomnak nevezhető az, amely egyszerű emberek bestiális legyilkolásával kezdődik? Lehet-e nemzeti forradalomnak nevezni azt, ami a pártáradat megostromlásával, a felszabadulást hozó szovjet nép hősi halottainak, emlékművei meggyalázásával folytatódik?

Ha az egyszerű, félrevezetett emberek visszapijlantának az októberi eseményekre, akkor rájönnek arra, hogy nem lehet nemzeti forradalomnak nevezni azt, amelyről báró Roszner István azt írja: „Ézért érdemes volt egy életet élni...”

Nem! Ennek a vitéz bárónak a világa nem a munkások, parasztek, a néphez hű értelmiségiek, az egyszerű emberek világa. Vitéz Roszner kivételesen parancsnoka akart lenni, Mindsztyvel tárgyalt. Ez a báró és hasonszörű társai el akarták venni a munkástól a gyárat, a paraszttól a földet, a néptől a szabadságot. Ezek vissza akarták kergetni a szó legszorosabb értelmében a népet a szegénységbe, a kiszolgáltatottságba, a szolgátságba.

En nem úgy képelem el a célt, melyért egy életet érdemes élni, mint báró Roszner. A mi célunk a szocializmus építése, és az, amit ezek a szavak jelentenek. A mi célunk gyermekeinknek jobb jövőt teremteni, olyan országot építeni, ahol boldogan, szabadon, a holnapról való féltel nélkül élnek az emberek. Olyat, ahol nincs elnyomott és elnyomó. Mi ellene vagyunk és ellene leszünk örökké a vitéz Rosznernek célkitűzéseinek, mert mi nem egy kiválasztott csoport, hanem az egész nép jólétét akarjuk elérni.

Ha a levelem csak egy vagy két emberben is segített tisztázni az októberi eseményeket, már elértem célomat. És tudom, hogy azok, akik felismerik, hogy az ellenforradalom a nép romlását akarta, azok csatlakoznak majd a kommunisztákhoz, azokhoz a becsületes emberekhez, akik a szocializmust építik, akik békében akarnak élni, akik gyermekeinknek jobb jövőt akarnak biztosítani.

Úgy gondolom, ezért érdemes egy életet élni.

G. Gy.

Az aknamélyítőknél az „anyaüzem” vezet

Az Aknamélyítő Vállalat dolgozói a 14-én megtartott szakszervezeti értekezleten igen jelentős munkaverseny kihívásokat tettek május 1. tiszteletére. Molnár Béla bányaműnök üzemvezetőhelyettes néhány szóban elmondotta, mit kell tenni ahhoz, hogy teljes legyen a vállalat talpraállása, majd rámutatott arra is, hogy a csoportvezetők helytállására ma sokkal nagyobb szükség van, mint eddig bármikor. Utána Buzai István, az északi légvágat csoportvezetője ígéretet tett arra, hogy a munkásosztály nagy ünnepe tiszteletére a múlt év szeptemberi eredményeket elérik és 60 százalékos fanyag megtakarítást eszközölnek. Bejelentését számos hozzászólás követte. Legjelentősebb volt még Horváth János, az I-es számú löszraktár csoportvezetőjének felajánlása. Csoportja nevében megfogadta, hogy naponta 2 fm-el túlteljesítik az előirányzatot és csatlakoznak a 60 százalékos fanyagtakarítási kezdeményezéshez. Bere József, a műhely csoportvezetője, valamint Magyar Imre, aki a műszaki vezetőket képviselte az értekezleten, elmondta, hogy a dolgozók célkitűzéseinek megvalósításához mindennemű segítséget biztosítanak.

Az alulról jövő kezdeményezések eredménye már ebben a hónapban is érezhető. Az ünnepre való készül-

dés önkéntelenül is jobb munkára sarkalja a vállalat valamennyi dolgozóját. A körzet esedékes havi tervét 112 százalékra teljesítette. Az üzemek közül, 117 százalékos eredménnyel első helyet biztosította magának az anyavállalat. Nem fér kétség ahhoz, hogy úgy a dolgozók, mint a műszaki vezetők az ünnep után is tovább fokozzák lelkesedésüket, adott szavukhoz híven mind jobb eredmények elérésére törekcsenek. Továbbra is jelentős munkasikerekkel bizonyítják helytállásukat.

A megyeiek segítségét kéri

A Nők Napja előtt kaptuk a hirt, hogy a nőszervezet kiválik a Bókebizottságból. A területi szervezetek azóta már létre is jöttek, de az üzemiekéről a krónika sem szól. Az Inotai Erőmű asszonyai elhatározták, hogy írják a megyei szervezethek, hogy most már gondoljanak rájuk is, s az ifjúsági szervezet után üzemükben a nőszervezetet is alakítsák meg, illetve adjanak segítséget az alakuláshoz.